

Huyền Hoặc

Michael Forest cẩn thận cài dây lưng khi có tiếng cô tiếp viên hàng không nhắc nhở lúc phi cơ vào không phận Đà Nẵng.

Qua khung cửa kính nhỏ, Micheal nhìn thấy từng phần khu vực là lính Mỹ ngày trước thường gọi là China Beach này nối tiếp hiện ra ở dưới. Từ những ô ruộng vườn xanh ngắt, trải rộng bên những núi đồi hùng vĩ tới những con sông ngoằn ngoèo, lấp lánh nắng chiều gợi lại biết bao kỷ niệm xa xưa của một thời chinh chiến mà chàng đã tham dự tại nơi này. Phi cơ nghiêng cánh quay mũi hướng về phía tây, mặt trời đỏ rực, chói lói, nhưng xa xa Micheal vẫn nhận ra vùng núi hiểm ác mà năm

xưa, ngồi trên những trục thăng chiến đấu, với khẩu đại liên trong tay, chàng đã bắn vãi từng nhiều ngàn viên đạn xuống đó trong lúc trục thăng của bọn chàng đang vô cùng vất vả né tránh những làn đạn dày như mạng lưới do súng phòng không của địch từ dưới xối xả bắn lên. Và, một lần không may, trục thăng của chàng trúng đạn, bốc cháy dữ dội, rồi bỏ nhào xuống đất. Trong cơn nguy cấp, Michael nhắm mắt nhảy đại ra khỏi phi cơ, bên tai nghe thấy tiếng gió rít...và cuối cùng tiếng nổ dữ dội của chiếc trục thăng lâm nạn...sau đó mê đi, không còn biết gì nữa.

Khi tỉnh dậy, Michael thấy mình nằm trên một lớp rơm, trong cái chòi lá tồi tàn, giữa cánh đồng bát ngát. Mình mảy ê ẩm, nhưng hình như không bị thương tích gì nặng, ngoài cổ chân phải cử động thấy đau đớn và quần áo thì đầm bùn đen. Chắc chàng đã may mắn rơi xuống vùng ruộng nước nên thoát chết, sự việc xảy ra như một phép lạ. Lúc đó, chừng đã xế chiều, nhưng trời mùa hạ ở xứ này vẫn nóng như thiêu, không kém gì bên Houston thuộc tiểu bang Texas, quê hương của chàng.

Đang suy nghĩ miên man, không biết ai đã cứu chàng về đây...và khu vực này thuộc chính phủ Việt Nam Cộng Hòa hay vùng Việt Cộng chiếm cứ thì bỗng Michael nghe thấy tiếng chân người đi tới. Chàng sợ hãi, vội lết người, ngồi khuất vào một góc lều. Có bóng người đồ dài trên nền đất ngoài cửa lều khiến tim chàng đập mau, vô cùng lo âu. Bây giờ, chỉ cần một đứa con nít cũng có thể hại được chàng. Michael căng mắt nhìn ra cửa chờ đợi một bộ mặt xương xương, đen đũi...với

một chiếc nón cối màu xanh chàm, họng súng AK đen xì...hiện ra như một định mệnh an bài!

Nhưng không...không phải cái hình ảnh gồm ghê tởm mà Michael đang lo lắng đợi chờ xuất hiện, mà trong cái nắng lung linh đó, một khuôn mặt thiếu nữ hiện ra. Trên tay nàng, một cái cà-mèn nhuôm sáng lấp lánh và một chiếc gậy bằng cây to chừng cổ tay trẻ em. Chỉ nhìn những thứ đó, Michael thừa thông minh để biết rằng mình đã may mắn gặp được cứu tinh.

- "Mister" Vừa gọi, nàng vừa cúi nhìn vào trong lều, rồi lại nhìn nhanh ra ngoài...như nghi ngờ chàng đã bỏ đi mất.

Ồ hay, nàng nói được tiếng Anh. Michael lên tinh thần, không ngần ngại, lên tiếng:

- "Tôi đây...," chàng lết ra giữa lều để thiếu nữ nhìn thấy mình.

Nụ cười tươi nở trên môi hồng, thực hồng, đôi chân luỳnh quỳnh, nàng khom người bước vào. Thiếu nữ, quần đen, áo bà ba trắng bình dị, tóc dài óng như mây, khuôn mặt bầu bĩnh, rậm nắng, mở to đôi mắt đen láy nhìn chàng. Michael chưa thấy một hình ảnh nào đẹp bằng hình ảnh ân nhân của chàng lúc đó. Chàng vô cùng cảm động.

- "Cảm ơn cô đã cứu tôi," Tự nhiên nước mắt của chàng trào ra, lăn trên má.

Thiếu nữ ngạc nhiên nhìn những giọt nước mắt đang lăn trên má chàng trai ngoại quốc, ái ngại nói:

- "Tôi tên Lý...Tôi thấy ông ngoài ruộng..." Tiếng Anh của nàng rất hạn hẹp, lại phát âm sai, nhưng Michael nghe thấy thực êm ái hơn bất cứ giọng nói

truyền cảm nào có trên đời này. Chàng muốn với lên, nắm lấy tay nàng...khiến cô gái vội lùi ra xa, làm Michael hiểu ngay cử chỉ đường đột, không đúng lúc của mình, nên chàng vội lên tiếng xin lỗi

-“Xin lỗi cô Lý...vì tôi mừng quá,” Chàng ngồi ngay ngắn lại, dùng thứ Anh ngữ giản dị nói với nàng.

Thấy cô gái đã bình tĩnh, Michael nói tiếp:

- “Đây là đâu vậy, cô? Có Việt Cộng không?” Giọng lo lắng.

Thiếu nữ ngồi ghé bên cửa lều, vừa dỡ đồ ăn trong cà-mẻn ra, vừa lắc đầu, đáp:

- “Ban ngày...không có Việt Cộng, nhưng ban đêm, thỉnh thoảng họ về,” Nàng đưa bát cơm có mùi trứng chiên cho Michael, nói tiếp: “Nhưng ông đừng sợ, tôi sẽ giúp ông về Đà Nẵng. Đây là cơm chiên...ông ăn đi.”

Lời nói của nàng có sức hấp dẫn lạ lùng khiến Michael rất yên tâm. Chàng khẽ nói: “Cám ơn”, rồi cầm lấy chén cơm ăn ngon lành, một chén cơm không có gì ngoài trứng, nhưng xưa nay, Michael chưa bao giờ được ăn một món nào ngon như thế.

Người con gái ngồi yên nhìn Michael ăn với ánh mắt dịu dàng, đầm ấm. Nàng lại lấy từ cà-men ra một hộp tròn đựng sữa trẻ em, đặt trước Michael, khẽ nói:

- “Nước cam”, rồi mỉm cười nhìn chàng.

Michael cảm động vì sự săn sóc đó, khẽ gật đầu...Michael đã từng được nghe nói các cô gái Việt thường rất chu đáo trong mọi việc, nhất là vấn đề nội trợ, săn sóc người khác. Và, trong lòng họ đầy áp tình “mẫu tử”, khiến họ luôn luôn quan tâm tới mọi người, nhất là với chồng con hoặc những người chàng trai được

họ thương mến. Thì bây giờ, trước mặt Michael, Lý là hiện thân vô cùng sống động của đức tính cao quý đó. Không biết từ lúc nào, Michael nghĩ, nếu có được một người tình như Lý...thì đời chàng không còn một ước vọng gì nữa.

Michael ăn uống xong, Lý thu dọn sạch sẽ, rồi nói:

- “Ông yên tâm nghỉ tạm ở đây, đến tối, tôi sẽ đưa ông về nhà tôi. Đừng sợ Việt Cộng...lâu lâu chúng mới về vào ban đêm thôi. Nhưng mình cũng phải cẩn thận...”

Michael ngắt lời nàng:

- “Cô yên lòng. Và cảm ơn cô cho đồ ăn...ngon vô cùng. Cô nói tiếng Anh khá lắm.”

Lý cười, hơi lắc đầu:

- “Không, đây là lần đầu tiên tôi nói tiếng Anh với người ngoại quốc, mặc dầu tôi học mấy năm ở hội Việt Mỹ. Tôi vừa học hết lớp mười hai ở Đà Nẵng, bây giờ mùa hè...nên tôi về nhà cha mẹ tôi ở đây,” Nàng quay nhìn ra cửa lều, nói tiếp: “Buổi trưa, đi ngang qua khu ruộng này...chúng tôi thấy ông nằm ngất ở ngoài rạch...đoán là người từ chiếc trực thăng rơi vào buổi sáng...nên bí mật đưa ông về cái chòi này. Chính quyền Quốc Gia không ở gần đây nên tôi chưa kịp báo cho họ hay. Miền này người ta gọi là vùng “xôi, đậu”, nghĩa là hai bên lẫn lộn, không thuộc hẳn về bên nào. Nếu tôi đưa ông về nhà lúc này, tai mắt của bọn Việt Cộng biết được...chúng sẽ thanh toán cả ông lẫn chúng tôi ngay. Ông cảm phiền đợi tới tối, tôi sẽ trở lại.”

Michael cố gắng lắng nghe Lý diễn tả câu chuyện. Chàng thông cảm cái vị thế khó khăn của nàng. Vì thế, chàng luôn gật đầu khi nghe nàng nói, rồi mỉm cười:

- “Cô Lý yên tâm về đi...Tôi sẽ ngủ một giấc cho lại sức và chờ cô tối nay...” Chàng nói câu cuối cùng một cách hết sức tha thiết, nhưng không biết Lý có cảm được sự “tha thiết” đó không. Nhưng lúc nàng dorm đứng dậy, lại ngồi xuống, nhìn bên chân đang được hai tay Michael nâng lên để đổi thế ngồi, giọng lo lắng:

- “Chân ông bị thương có nặng lắm không?”

Michael cười, lắc đầu để nàng yên lòng:

- “Không đâu...tôi còn có thể đi được mà...”

Lý đứng lên, gật đầu:

- “Vậy thì tốt...tôi về đây.” Nhưng bỗng như quên một điều gì quan trọng, nàng xoay người nhìn quanh tìm kiếm. Lúc thấy chiếc gậy đang nằm nửa trong, nửa ngoài cửa lều, nàng nhặt lên, đưa tận tay Michael, nói:

- “Tôi mang chiếc gậy cho ông, nhưng để tối mới dùng. Ông đừng ra ngoài nhé.”

Lý nói xong, khom lưng ra khỏi lều, rồi nghiêng mặt nhìn về phía chàng, nói: “Bye...bye!”. Michael cũng đưa tay vẫy lại, miệng cũng đáp lại: “Bye...bye!”

Michael lắng nghe tiếng chân Lý mỗi lúc một xa, rồi mỉm cười một mình. Vì được Lý cảnh giác, Michael cẩn thận nằm thu mình vào góc lều, để dù có người đi ngang qua cũng không thấy được chàng.

Michael cố dỗ giấc ngủ, nhưng chàng chỉ nhắm mắt được một chút rồi lại thức dậy, chong mắt chờ Lý, hồi hộp và thích thú như chờ đợi người yêu.

Buổi hoàng hôn trên đồng vắng thực đẹp.

Ánh chiều chiếu xiên vào tận góc lều tranh. Đồng lúa xanh, bây giờ nhuộm vàng một màu, gợn sóng theo từng cơn gió lướt qua. Tiếng chim đồng xao xác bay ngang,

tiếng ếch nhái đều đều vang vọng...như một cung đàn bất tận.

Cho đến khi bầu trời đầy sao sáng, Michael mới dám nhích người ra ngồi bên cửa lều, nhìn bao quát cánh đồng mờ mờ trong đêm, thoang thoang gió mát. Cái chân bị thương, chắc trật khớp xương nên nếu không cử động mạnh thì cũng đỡ đau. Tuy nhiên, Michael cũng chưa dám thử chống gậy đi ra ngoài. Không biết trực thăng của chàng rơi nơi nào...còn ai được may mắn như chàng nữa không. Michael bùi ngùi nhớ tới mấy chiến hữu của mình...

Bỗng từ xa, mãi cuối con đường ngang qua túp lều, Michael thấy lóe lên ánh đèn bấm. Ai đây? Dù sao chàng cũng phải thận trọng. Nên lập tức, Michael lùi nhanh vào trong. Nhờ kinh nghiệm trong quân đội, Michael áp sát tai xuống đất, chàng nghe thấy tiếng chân mỗi lúc một gần. Lòng Michael hết sức hồi hộp, nửa mừng vì sắp được gặp lại Lý, nửa lo sợ...nếu chẳng may đó là bọn Việt Cộng tìm tới bắt chàng.

Có tiếng nói xì xèo ngoài cửa lều khiến Michael hoảng sợ. Có nhiều người tới! Lý hay VC đây. Chàng thu mình, ngồi sát vào góc lều, chăm chăm nhìn ra khoảng trời lấp lánh sao ngoài cửa. Chợt có ánh đèn bấm rực sáng chiếu thẳng vào chỗ chàng ngồi, cùng giọng nói trong trẻo của Lý:

- “Mister!” Ô nàng chưa biết tên chàng. Michael vừa mừng, vừa tự trách mình sơ sót, nên vội lên tiếng:

- “Tôi đây...tôi tên Michael”. Chàng nói như reo vui.

Có tiếng trầm giọng của đàn ông khẽ nói gì với Lý, rồi nàng khum người nói vào trong:

- “Ông Michael có thể đi được không? Có bà tôi ra theo, nếu cần ba tôi sẽ giúp ông.”

Nghe Lý nói, Michael hết sức cảm động vì mối cảm tình của những người Việt này dành cho chàng, nên chàng nói ngay:

- “Cô làm ơn nói với ba cô là tôi xin cảm ơn...để tôi thử đi xem sao đã...”

- “O.K”

Michael cầm cây gậy bên mình, lấy đà thử đứng lên. Chân phải tuy đau điếng, nhưng chân trái không hề hấn gì, kể như chàng chống gậy có thể đi được, nên cười, nói:

- “A, được, tôi còn đi được” Chàng đi cà nhắc, chui ra khỏi lều. Khi nhìn thấy bóng hai người thấp thoáng trước mặt, Michael nói tiếp: “Xin dẫn đường.”

Lý cũng cười khẽ, nói gì với cha nàng, rồi quay sang Michael, nói:

- “Vậy ông đi cẩn thận nhé...Nếu có đau quá, cha tôi đỡ cho.”

Ánh đèn bấm bật sáng, lay động trên vùng đất phía trước. Ba người lặng lẽ nối theo nhau qua đoạn đường bờ ruộng khúc khuỷu. Đi được một quãng, Michael thấy cha Lý thì thầm với nàng, rồi hai người dừng bước bên chàng.

Lý giọng dịu dàng:

- “Thôi, ông đừng gắng nữa. Mình cần phải đi mau hơn...để ba tôi đỡ cho.”

Trong lúc Lý nói, cha nàng lại xốc một bên nách, tay kia đỡ ngang hông Michael khiến chàng đi dễ dàng và mau hơn.

Michael hai ba lần nói “Thank you...thank you”. Cha Lý không nói gì, chỉ khẽ cười.

Từ đêm đó, Michael được gia đình Lý bí mật nuôi trong nhà, và sau một tuần thì chàng có thể đi lại bình thường. Chân phải của Michael quả may mắn, không bị gãy, mà chỉ trật khớp xương. Ông Bửu, cha của Lý, đã dùng gừng giã nhỏ trộn lẫn với rượu, bóp và lấy lại khớp xương một cách tài tình, khiến Michael bội phục. Cái chân này, nếu ở bên Mỹ, người ta có bó bột đàng hoàng cũng phải mất mấy tháng mới lành. Tại đây, miền đất mà Tây Phương cho là lạc hậu, lại có những “phép lạ” không thể ngờ được.

Trong thời gian ở tại tòa nhà rộng lớn với nhiều phòng ốc này, Michael được Lý chỉ cho biết những cửa, lối bí mật mà cha nàng đã thiết kế trong tòa nhà phòng khi có biến, họ phải trốn tránh kẻ thù. Bọn chúng có thể là quân ăn cướp hoặc lũ Việt Cộng tráo trở. Để an toàn, Michael được gia đình ông Bửu cho phép Lý nhường căn phòng của nàng cho chàng, nơi mà người lạ không được tự tiện ra vào. Cho nên, trong những ngày ở đây, Michael rất sung sướng vì hàng ngày được gặp người chàng vừa mang ơn, vừa yêu mến. Từ ánh mắt, tiếng cười cho đến giọng nói Anh Ngữ đều khiến cho Michael ngây ngất. Michael thường ngồi bên bàn phấn của Lý dậy nàng nói tiếng Anh sao cho trôi chảy, đúng giọng, hoặc ngắm nàng chải tóc...một hình ảnh rất nên thơ mà chàng giữ mãi mãi trong lòng. Ngược lại, Michael gọi Lý là Cô Giáo...để nàng dậy cho chàng nói mấy câu tiếng Việt thông thường. Gần bàn phấn là cái tủ áo được

dùng để che một chiếc cửa đường hầm bí mật chạy ra ngoài mà một lần Lý đã dẫn chàng đi qua để phòng khi chẳng may có chuyện.

Những ngày hạnh phúc ấy của Michael rồi cũng tới lúc chấm dứt. Vào một buổi tối, Lý và một người nhà tên Dân đã đưa Michael về Đà Nẵng, nơi chỉ cách đây hơn mười cây số, bằng một chiếc xe lam mượn của người hàng xóm.

Chiến tranh mỗi ngày một lan rộng và khốc liệt. Trong thời gian còn ở Đà Nẵng, Michael cũng rất ít khi được gặp lại Lý, không những vì tình hình chiến sự, mà còn vì lễ giáo của người Việt ngăn trở. Mặc dầu gia đình Lý rất quý Michael, nhưng họ không thể chấp nhận cuộc hôn nhân giữa hai người. Michael được một người bạn Việt cho biết rằng, với họ, chỉ có các cô gái...bán bar hay đi điểm mới lấy lính Mỹ, dù người này là sĩ quan chẳng nữa. Vì thế, mối tình của Michael với Lý coi như vô vọng.

Sau khi Michael được hồi hương, chàng vẫn giữ liên lạc với Lý bằng thư từ. Những thùng quà với các đồ dùng trong nhà như máy khâu, các loại máy làm bếp, vì chàng biết Lý rất thích việc nội trợ, cùng son phấn đắt tiền trong Maycy's, được Michael trân trọng chọn lựa để gửi sang tặng nàng. Lý cũng rất cảm động về mối chân tình của Michael, và chỉ thế thôi, nàng không một lời hứa hẹn. Từ khi về nước tới tháng tư bảy năm, Michael sang Việt Nam ba lần vào những dịp nghỉ phép, rất tiếc chàng chỉ được gặp Lý một lần duy nhất tại trường Văn Khoa Saigon. Khi miền Nam Việt Nam sụp đổ, Michael đã vội vã bay qua Đà Nẵng tìm gia đình Lý để đưa họ

rời Việt Nam. Nhưng không may cho Michael, lúc đó, tình thế miền trung thay đổi quá mau, mọi nơi đã rơi vào tình trạng vô cùng hỗn loạn, Michael không thể đi xa hơn mấy phố chung quanh cơ quan hành chánh của chính phủ Miền Nam. Cuối cùng, chàng đành phải đáp chuyến phi cơ cuối cùng rời nơi này...trong lúc Việt Cộng đang tiến chiếm từng cứ điểm còn lại của chính phủ trong thành phố. Ngày ấy, ngồi trên phi cơ, nhìn những cột khói đen từ đó, đây, dưới thành phố bốc lên, Michael đã bật khóc, thương cho số phận của gia đình Lý, của người Việt Quốc gia đang lọt vào tay quân thù.

Tiếng bánh xe phi cơ chạm mặt đất khiến Michael bừng tỉnh những giây phút hồi tưởng. Nhà cửa, cây cối chạy vun vút ngoài cửa sổ. Michael thực náo nức khi nghĩ tới lúc chàng được gặp lại Lý, người mà chàng thầm yêu suốt gần hai mươi năm qua. Phi trường xơ xác hơn cả ngày Michael rời nơi đây năm bảy năm. Những hố bom vẫn còn y nguyên. Phi đạo xấu, máy bay lỏng lẻo dù đang đi chậm lại để vào chỗ đậu.

Hàng rừng người chờ đón ngoài cửa. Michael không ngạc nhiên về thái độ vồn vã của người Việt trong chế độ Công Sản Việt Nam ngày nay đối với người Mỹ. Thực ra, thù hận chỉ có nơi giới lãnh đạo thuộc đảng Công Sản Việt Nam. Nay do nền kinh tế càng ngày càng lụi bại trong mười mấy năm cầm quyền, bọn này đành áp dụng chính sách "cởi mở" để đón những người tư bản tới để kiếm ngoại tệ. Thù hận vốn không có trong người dân, nên được dịp, họ "hồ hởi" đón tiếp khách nước ngoài tới. Vì vậy, chuyến đi này, Michael tin là an

toàn và chàng có thể đi đó đi đây, tìm kiếm gia đình Lý. Với hy vọng tình thế đã thay đổi, biết đâu họ sẽ chấp nhận lời cầu hôn của chàng. Trong những năm qua, Michael đã nhờ mấy người bạn Việt tị nạn tại Mỹ dạy chàng viết và nói thông thạo tiếng Việt.

Michael ngồi xe ven cửa hăng hàng không về khách sạn Hải Châu nằm gần đường đi tới nhà thờ chính tòa Đà Nẵng. Phố xá không buôn bán như trước đây nên trông buồn thiu. Michael nhớ lại những tháng ngày ở Đà Nẵng, chàng từng đi qua phố này mỗi sáng chủ nhật để tới nhà thờ thánh Phao-lô của nhà dòng Saint Paul xem lễ, và thường lưu lại tới chiều với các sơ để dạy Anh Văn cho mấy chị sắp được đi du học. Chàng nhớ dì quản lý Marie thường cho trái cây để chàng mang về trại với câu nói dí dỏm: “Michael mang về ăn...lấy sức để lần sau tới dạy học nữa.”

Buổi tối đầu tiên tại đây, Michael bận rộn nhiều với việc khai báo. Ăn xong bữa cơm tối, chàng tắm rửa rồi đi nghỉ. Chàng định ngày mai, việc đầu tiên là thuê xe lái về làng của Lý để tìm nàng. Sau đó làm gì mới làm, đi đâu mới đi.

Ở đây, thành phố hoạt động rất sớm. Vừa bình minh, đã có nhiều xe chạy ngoài đường, bấm còi inh ỏi như một cổ tặc, không kiêng nể gì chung quanh còn có người đang nghỉ ngơi. Giờ giấc sáng tối khác biệt giữa Mỹ và Việt Nam, sự nồn nóng sắp được gặp lại người mà bao năm qua chàng hằng thương nhớ cũng khiến cho Micheal không ngủ được nhiều.

Micheal chong mắt, nằm trên giường chờ sáng.

Bữa điểm tâm đơn sơ và nhanh chóng. Mãi tới chín giờ, chiếc xe hơi do khách sạn mượn cho chàng mới tới đậu trước cửa. Michael mang ít đồ ra xe, rồi vội vã lái đi. Lẽ ra phải có tài xế đưa đi, nhưng Michael muốn giữ tính cách riêng tư nên gắng lái xe lấy. Từ trung tâm thành phố, theo hướng tây bắc, xe đi mau chừng nửa giờ, Michael đã nhận ra những hình ảnh quen thuộc. Qua cánh đồng bên tay phải, nơi mà xưa kia, chàng đã nhảy từ trực thăng xuống, theo con đường lộ trải đá đi sâu vào trong làng chừng nửa cây số, chàng đã trông thấy nhà của Lý giữa lùm cây xanh ngắt. Xe đậu xế cửa tòa nhà. Trước đây nhà này được quét vôi trắng, cửa sơn màu nâu đỏ. Nay, màu trắng đã ngả sang màu xám dơ bẩn, nhiều chỗ hồ áo đã vỡ ra từng khoảng lớn, có dấu đạn bắn vào, trật cả lớp gạch bên trong. Các cánh cửa bạc phếch, có lẽ từ ngày ấy cũng chưa từng được sơn phết lại. Trên lầu, giấy phôi quần áo giăng nhiều như màn nhện.

Michael đứng ít phút trước cửa nhà Lý, thấy những người lạ mặt lui tới, chàng đoán trong đó đã có nhiều thay đổi, nên chưa dám đường đột xông vào. Michael đành đợi bên ngoài, mong gặp một người trong gia đình Lý thì tiện hơn. Người qua đường, ai cũng lăm lét nhìn trộm người đàn ông ngoại quốc, với bộ râu quai nón màu nâu đen. Có những người còn đứng từ xa chỉ chỗ thì thầm với nhau. Michael biết thế, cứ lờ đi, kiên nhẫn chờ đợi. Rất lâu, bỗng một người đàn ông mặt rỗ, áo sơ mi trắng bỏ ngoài quần tây vải kaki rộng thùng thình từ trong nhà đi ra. Michael nhận ra một vài nét quen quen, nhất là khuôn mặt rỗ của người này, chàng vội đón nhất

Michael nghe thế, hơi mừng, lòng nhúm lên một chút hy vọng: Nàng chưa chết, chỉ mất tích thôi!

- “Thế không ai kiếm Lý sao?” Chàng nhú mày: “Cả hai cụ cũng không quan tâm tới cô ấy?”

Dân lắc đầu:

- “Cụ ông sau đêm đó thì qua đời. Cụ bà đau yếu liên miên...rồi chúng tôi cũng không dò la thêm được tin tức gì...nhất là vừa nghèo, vừa bị công an theo dõi.”

Mắt Michael sáng lên:

- “Nếu bây giờ mình có tiền, không còn bị ai theo dõi thì có thể tìm kiếm được Lý không?”

Chàng nói xong, chờ đợi phản ứng của Dân.

Dân nhìn Michael suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu:

- “Thú thực, tôi cũng không chắc lắm vì sự việc xảy ra đã khá lâu với quá nhiều biến cố...nhưng ta cứ thử.”

Dân gật gù: “Biết đâu số ông hên...Nhưng chắc ông phải ở lại đây ít ngày mới được.”

Michael phấn khởi, tươi nét mặt:

- “Được chứ. Mình có sẵn xe hơi...muốn đi đâu thì đi.”

Dân trầm ngâm suy nghĩ, rồi khẽ lắc đầu:

- “Không thể làm ồn ào. Mình chỉ thuê người bí mật dò la, vì nếu bọn công an biết được thì nguy to. Ông tin tôi đi.”

Tuy không hiểu hết ý của Dân, nhưng Michael công nhận sự thận trọng của anh ta là phải, vì ít ra, Dân là người địa phương, biết tình hình ở đây hơn người từ xa tới như chàng.

Tối hôm đó, nhờ có tiền đút lót công an khóm, Michael được phép ở lại mấy ngày. Gia đình Dân bốn người, sống trong một căn phòng nên không khỏi bề

bộn. Khi biết Michael là khách của con ông chủ nhà khi xưa, vợ Dân tiếp đãi rất niềm nở, nhưng vì là đàn bà quê, chất phác, thấy khách lạ, lại là người Mỹ nên chị ta chỉ lo dọn dẹp, không dám ngồi nói chuyện.

Michael được Dân thiết cơm Việt nam khiến chàng rất vui, coi như được hòa đồng với người Việt thân thương. Cơm nước xong, trời cũng đã tối, vợ Dân rất ý tứ, dọn cái giường “Hong Kong” cũ kỹ, cái giường duy nhất của gia đình để Michael ngủ.

Thấy thế, Michael vội ngăn lại, nói:

- “Này chị Dân, cho tôi ngủ ngoài cái ngựa kia cũng được mà.”

Vợ Dân ngưng tay, nhìn chàng, lắc đầu:

- “Ông là người ngoại quốc...nằm phản đau lưng chết,” Rồi chị lại tiếp tục dọn giường.

Michael quay sang Dân:

- “Anh Dân...nói chị ấy đừng làm vậy, tôi không dám ở đây nữa đâu.” Nói thế chứ thực tình không ở đây, chàng cũng chẳng biết đi đâu bây giờ.

Cuối cùng, Dân đứng dậy, đến bên vợ, khẽ nói:

- “Thôi thế này...ông Michael nói vậy, mẹ nó đừng dọn nữa...” Anh hạ thấp giọng, tiếp: “Để tôi mở cái phòng kia, mời ông ngủ tạm một đêm...rồi mai sẽ tính.”

Chị vợ quay lại, nhú mày nhìn chồng yên lặng. Dân gật gật đầu:

- “Đi, không sao đâu,” Anh nhìn quanh, tiếp: “Lấy màn và cái gối trong hòm ra đây...”

Chị Dân lúc xục một lúc ở góc nhà, ôm ra một ôm màn, gối, để cả lên giường.

Dân ngáp ngừng nói:

- “Bên này còn căn phòng nữa...mời ông sang ngủ tạm,” Anh vừa nói, vừa một tay cấp màn, gối, một tay cầm chiếc đèn cây đi ra cửa đứng chờ.

Michael thấy có gì khúc mắc, nhưng cũng lờ đi.

Sau khi giúp vợ Dân tắt ngọn đèn Hoa kỳ nhỏ khác, đặt ngay gần trên bàn, Michael mới bước theo Dân.

Dân đi bên Michael, giọng ngập ngừng:

- “Cái phòng của cô Lý ngày trước ấy mà...”

Michael xúc động khi nghe Dân nhắc tới căn phòng ấy. Chàng nhớ nó không lớn, nhưng đồ đạc đẹp và xinh xắn, đúng là căn phòng của một cô tiểu thư con nhà khá giả. Thời gian thân thiện bên người đẹp, trong căn phòng đó đã là những kỷ niệm không thể quên của chàng. Phải chăng vì tôn trọng nàng mà người ta không chiếm ngụ, dành riêng đôi nàng trở về? Nhưng, khi cửa phòng được mở ra, Michael thật ngỡ ngàng vì bên trong đã hoàn toàn thay đổi. Cái bàn phấn, kệ để hoa không còn nữa. Chiếc giường cấm lai được thay bằng chiếc giường gỗ tạp rẻ tiền. Màn cửa sổ màu hồng nhạt đã mất. Duy có cái tủ áo thì vẫn ở chỗ cũ. Michael khẽ thở dài luyến tiếc. Chàng bồi hồi, mừng tượng lại hình ảnh người con gái thướt tha, đôi mắt đen láy, chiếc miệng xinh, mọng đỏ như đoá hồng...đã một thời ở trong phòng này. Hai chiếc ghế đan bằng mây rách tã, chỏng chơ ở giữa nhà càng làm cho căn phòng trở nên tồi tệ hơn.

Dân để màn, gối xuống giường, tiện tay đẩy mấy cái ghế mây về một góc nhà, miệng phân trần:

- “Lâu ngày không ai ở, bụi bặm quá thôi.”

Michael nhìn quanh, ngậm ngùi:

- “Anh Dân, đồ đạc của Lý đâu cả rồi?”

Dân lắc đầu, giọng chán nản:

- “Những kẻ có quyền thế đã dọn sạch từ lâu rồi, trừ cái tủ còn ít áo cũ của cô ấy...tôi phải bỏ tiền mua lại còn mới.”

Rồi anh nhìn Michael tiếp: “Chắc ông cũng hiểu tại sao rồi chứ?”

Michael bị hỏi bất ngờ, nhưng chàng đoán Dân cũng biết cái bí mật ở đằng sau cái tủ áo, chàng gật đầu:

- “Tôi hiểu.”

Chị Dân sang theo với cái chổi lông gà để phủi bụi bậm đóng trên đồ đạc trong phòng. Hai vợ chồng Dân làm luôn tay một lúc, căn phòng trông cũng tạm ổn, sạch sẽ. Chiều được thay, màn được mắc lên tươm tất. Michael thơ thẩn đi quanh phòng, chàng tới chiếc cửa sổ nhìn ra ngoài, mắt như đụng vào thân cây phi lao già xù xì. Bên dưới phố, thấp thoáng bóng người qua lại.

Khi vợ chồng Dân rời phòng, màn đã buông, ngọn đèn được vặn nhỏ lại, Michael mới cảm thấy vô cùng bàng khuâng. Chàng ngả lưng xuống giường, nhắm mắt...không thể tưởng tượng mình đang nằm trong căn phòng của người mình thương trong gần hai mươi năm qua. Trong màn đêm, tiếng muỗi vo ve, tiếng phi lao reo vi vu, tiếng đế nỉ non buồn bã...tiếng lao xao của người đi dưới đường là những âm thanh của ngày xa xưa...hầu như không thay đổi. Nằm nệm quen, bây giờ ngả lưng trên chiếu, dưới là ri gỗ cứng đơ thực ê ẩm khó chịu, coi bộ chàng khó mà dễ ngay được giấc ngủ.

...Chắc chừng mười giờ thôi mà như đã khuya lác khuya lơ. Dưới đường đã vắng lặng. Bỗng Michael nghĩ

không ra vì sao mọi phòng khác đều có người chiếm ngụ, mà căn phòng này lại bỏ trống? Chàng mỉm cười khi nghĩ...chẳng lẽ họ tiên tri ngày hôm nay mình trở về thăm Lý...nên dành sẵn cho chàng chăng.

Không biết trong bao lâu, Michael thiếp đi. Trong giấc ngủ chập chờn...bỗng chàng nghe có tiếng động lớn bên ngoài hành lang. Michael nghĩ ngay đến những kẻ làm liều, cướp bóc người nước ngoài tới, nên chàng hết hồn, vùng ngồi dậy, nhìn ra cửa đề phòng. Ngay lúc đó, một cô gái khỏa thân, trắng nõm nột, tóc xõa rối bời, nhào vào phòng, miệng thét lên thảm thiết: “Cứu tôi với...!Trời ơi, ai cứu tôi với...”

Michael kinh hãi, nhưng không chậm trễ, nhảy vọt ra khỏi giường, chạy vút lại phía cô gái vừa khi nàng xô tới bên chàng...khiến Michael bàng hoàng giật bắn người...và bưng tỉnh cơn ác mộng. Mồ hôi Michael toát ra, trống ngực đập thình thịch, nhất là chàng lại thấy mình đang đứng giữa căn phòng, dưới ánh đèn khuya mờ tỏ. Bốn bề vắng ngắt!

Michael run run lần về giường. Đã chui vào màn, nhưng mắt chàng vẫn mở chong chong...gợi nhớ lại hình ảnh trắng toát, tiếng kêu thất thanh đến rợn người của cô gái trong giấc mơ khiến chàng rùng mình, ớn lạnh đến độ phải chỗi dậy vịn to ngọn đèn. Biết là không tài nào ngủ ngay lại được, Michael ngồi xuống chiếc ghế mây dựa bên tủ áo để hút thuốc. Vô tình Michael đụng mạnh khuỷu tay vào khiến cánh cửa tủ bung ra. Michael giật mình, quay lại nhìn. Chàng nhận ra trong tủ còn treo ít y phục phụ nữ. Michael đứng dậy, cầm đèn soi cho rõ hơn. Bất chợt, chàng thấy một tấm hình bán thân của

một thiếu nữ tóc dài mượt, bằng nửa bàn tay, dán ở mặt sau cánh cửa tủ. Nhìn gần hơn, Michael vui mừng khi nhận ra đó là ảnh của Lý năm xưa. Chàng vội bóc tấm ảnh ra, nhẹ đặt môi lên hôn say đắm.

Michael bỏ tấm hình vào ví, áp lưng với tấm ảnh bán thân củ kỹ của mình: “Nếu không còn gặp Lý nữa thì chuyến đi này cũng đã có phần an ủi.” Michael vừa nghĩ thế, vừa thần thờ đi lại quanh căn phòng vắng lặng. Có lúc chàng tưởng tượng như Lý đang đứng ngồi đâu đây. Bất chợt chàng nghĩ tới giấc ác mộng vừa qua, tới cô gái lỏa lồ chạy vào phòng này cùng tiếng kêu cứu thất thanh...không biết có liên hệ gì với Lý không? Trong giấc mơ, vì quá kinh hãi, chàng không còn tâm trí để ghi nhận nhân dáng của cô này. Thực đáng tiếc. Một ý nghĩ thoáng qua, Michael trở lại giường, lên nằm ngay ngắn, cố dỗ giấc ngủ...biết đâu, cơn ác mộng sẽ trở về một lần nữa. Tuy có lúc chàng chợp mắt được một lúc, nhưng không có gì sảy ra cả.

Sáng ra, Dân sang mời Michael về bên anh ta ăn điểm tâm. Vừa gặp chàng, anh ta hỏi ngay:

- “Đêm rồi, lạ nhà, ông có ngủ được không?” Dân nhìn Michael như chờ đợi một câu trả lời...quan trọng.

Michael gật đầu:

- “Cũng ngủ được một chút,” Chàng vươn vai, hơi lắc đầu: “Rõ ngủ trong nhà...mà như ngủ nơi tha ma mộ địa.”

Dân phản ứng liền:

-“Ông nói sao? Nơi tha ma?!”

- “Nói đùa thôi...” Michael vừa cười nói, vừa mở cửa ra ngoài trước.